

Leto I.

V Ljubljani, dné 24. julija 1897.

Štev. 8.

Vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Janez Fristov.)

(Dalje.)

Zakaj naj vsi radi pristopajo k vednemu češčenju?

1. Ne moreš ničesar pametnejšega storiti, kakor Bogu služiti. Bog nas je ustvaril za-se; le če Njemu služimo, dosežemo svoj namen. Bogu služiti je nam ravno tako potrebno, kakor ribi voda.

2. Vedno češčenje je najboljša priprava za večno češčenje v nebesih. Večno življenje je ravno v tem, da svetniki v nebesih Boga večno molijo in uživajo. Kdor torej tukaj na zemlji moli presv. Rešnje Telo, se res lepo pripravlja na svoj namen v nebesih.

3. Ljubi Bog najbolje plačuje vsako dobro delo. Če kdo stori kaj dobrega, mu Bog ves trud stotero poplača. S časnim, kratkim, dobrim delom si človek zasluži večno plačilo. Kar torej pretrpiš pri tem vročine, mraza, kar zamudiš časa, ko častiš in moliš presv. Rešnje Telo, vse ti je šteto v dobro delo. Vse časno mine, le dobra dela ostanejo večno.

4. Vedno češčenje je popolnoma v duhu katoliške cerkve. Jezus je vedno pričujoč v najsvetejšem zakramentu kakor Bog in človek, z dušo in telesom, s krvjo in z mesom. Zato ga mi ljudje ne moremo nikdar dosti častiti in ljubiti.

5. Jezus se v presv. zakramentu iz ljubezni do nas neskončno ponižuje. On, ki sedi veličastno v nebesih na desnici Boga Očeta, katerega molijo angeli, in ki je kralj vseh kraljev, je v sv. hostiji popolnoma ubog, neznat, brez moči, in to vse zato, ker nas ljubi. Zato se spodobi, da ga tudi mi vedno bolj spoznavamo in ljubimo.

6. Preblašena Devica Marija posebno želi, da ljubimo njenega Sina. Kakor sama časti svojega Sina v presv. Rešnjem Telesu, tako gotovo tudi od tebe želi, da moliš Jezusa v presv. zakramentu.

7. Jezus v najsvetejšem zakramentu je zaslužil vso našo ljubezen. Pomisli le, koliko je trpel za-te ves čas svojega življenja. Vže kot dete je trpel revščino, pozneje, zlasti tri leta svojega javnega življenja in delovanja, je preстал neizmerno veliko. Farizeji so ga iz nevoščljivosti in sovraštva zaničevali, zasramovali, obrekovali. Dal se je bičati, prelil je zadnjo kapljo svoje dragocene krvi in vse to za-te. Umril je za-te na križu. Toda njegova ljubezen do tebe je tolika, da še sedaj v presv. Rešnjem Telesu trpi mnogo za-te. Kako ga žalijo ljudje, ko ga zaničujejo in se zanj ne menijo v cerkvah, ko ga ne vredno prejemajo in celo sovražijo. Koliko si ga vže sam žalil z grehi! In vendar je pričujoč v tabernaklju noč in dan, kliče te k sebi in se ti vsega daruje. Vidiš torej, da je Jezus zaslužil, da ga ljubiš. Ali ni torej bore malo, če vsak mesec Jezusa eno uro v cerkvi moliš?

8. Vedna pričujočnost Jezusova v najsvetejšem zakramentu zahteva vedno češčenje. Res, da molijo angeli Jezusa v presv. zakramentu, a Jezus je tu pričujoč ne radi angelov, ampak radi nas ljudij. Zato bi ga morali noč in dan zvrstoma moliti. Ker pa to seveda ni vsakemu mogoče, da bi vsak dan Jezusa več ur molil, zato naj bi vsak vsaj vsak mesec eno uro odločil za molitev presv. Rešnjega Telesa. Koliko dragega časa porabiš za telesno delo, koliko ga morda po nepotrebnem porabiš! Daruj torej Jezusu vsak mesec vsaj eno uro in ga moli v sv. hostiji! Zapiši se brž ko brž mej molivce presv. Rešnjega Telesa; saj vedno češčenje ob nedeljah je le malo plačilo za Jezusa, katerega bi bili dolžni noč in dan moliti.

Častivci in častivke presv. Rešnjega Telesa.

(Piše Jožef Benkovič.)

VIII.

Gregorij Rihar in Peter Hicinger.

(24. in 29. avgusta.)

Ali je tudi naš Peter Hicinger v vrsti gorečih častivcev presvetega Rešnjega Telesa? Psalmist govori (98, 5. 6.): »Povzdiguje Gospoda, našega Boga, in molite pred podnožjem njegovih nog, ker je svet! Mojzes in Aron izmej njegovih duhovnov, in Samuel izmej njih, ki kličejo v njega ime. Klicali so v Gospoda, in on jih je uslišal.« Za ljubljansko škofijo se smejo te besede v tem stoletju po pravici tako-le glasiti: »Baraga in Veriti izmej njegovih duhovnov pred tabernakljem in Hicinger izmej njih, ki kličejo v njega ime in v nemajo srca vernikov za Najsvetejše. In mej njimi slovenski David, pevec Gregorij Rihar. — Klicali so v Gospoda in za Gospoda in on jih je uslišal.«

Spisi Baragovi in Veritijevi, pesmi Hicingerjeve in napevi Riharjevi so tisoče in tisoče Slovencev vneli v ljubezni do presv. Rešnjega Telesa. Gregorij Rihar je bil duhovnik, stolni zakristan in organist v Ljubljani v Šenklovžu, kjer je umrl dne 24. avgusta l. 1863., star 67 let. Peter Hicinger je umrl kot dekan dne 29. avgusta l. 1867., star 55 let.

Oba sta vže dovolj znana iz raznih spisov. Tukaj jih v par besedah pokažem kot plamteča častivca presv. Rešnjega Telesa.

Rihar je ves čas svojega duhovskega delovanja v prostih urah najrajše zahajal v cerkev, kjer je premolil mnogo ur na tihem v kakem kotu ali na koru, da ga nikdo ni videl. Kakor sv. Alfonz Ligvorski je tudi on poleg sv. Rešnjega Telesa najbolj častil blaženo Devico Marijo. Sv. rožni venec je bila njegova najljubša molitev. Kadar je govoril o Mariji, se je vselej odkril; in se razjezil, kadar je opazil koga, da mej molitvijo dremlje.

Pa kaj bi ga opisoval, kako je sam na tihem častil Jezusa, skritega v tabernaklju, in Marijo? Saj so si v tem podobni vsi častivci. A Gregorij Rihar se odlikuje v nekem pogledu mimo vseh slovenskih duhovnikov, namreč po prelepih napevih cerkvenih pesmij. Kakor nekateri z ognjevitimi govori vnemajo srca v ljubezni do Jezusa, tako jih je vnemal Rihar s svojimi napevi.

Vsega vkupe je zložil blizu 600 napevov. Izmej teh je okolo 350 tiskanih, nad 200 pa samo pisanih. Pred njim je bilo cerkveno petje na Kranjskem zelo zanemarjeno, prav slabo. A on je začel skladati povse nove, lepe napeve, ki so se slovenskim srcem takoj prikupili tako zelo, da so jih pobožni Slovenci prepevali vse vprek križem domovine. Ljudstvo jih je v cerkvah zamaknjeno poslušalo in jih neslo seboj na dom ter jih pelo pri vsakdanjih opravilih. Pastir jih je pel na paši, oratar na polju, dekleta na travnikih in pri preji.

Največ pesmi je zložil na čast Materi božji in v čast presv. Rešnjemu Telesu ter sploh v spomin Jezusovemu življenju, trpljenju in smrti. Dočim dotlej naš narod ni imel nič, dobil je po Riharju v nekaterih letih okolo poldrugi sto napevov v čast presv. Rešnjemu Telesu.

»Glasno zapojmo«, »Najsvetejše, mi te počastimo«, »O Jezus, ves moj blagor ti«, »Cvetice vé, ki noč in dan cvetete«, »O kam, Gospod, gre tvoja pot?« »Poznate dom?« Pa kaj bi našteval! Vse take in enake napeve, katere slišimo lahko dan za dnevom povsod, kamorkoli pridemo mej poštene, pobožne ljudi, podal nam je Rihar. Ko so v Šenklovžu prvič zapeli njegovo »Rešnje vidimo Telo«, je bilo vse po cerkvi tako tiho, da so si komaj upali sopsti. Marsikdaj so tekle vernikom vroče solze ljubezni do Jezusa, ko so jim te krasne pesmi zvenele na ušesa. Koga bi ne ganil in presunil veličasten napev krasnih besedi: »Bog, pred Tvojim veličastvom!« Kdor nima ledenomrzlega srca, mora čutiti duh prave svetosti, ki veje iz teh spevov.

Naj reče kdo, kar hoče, jaz smelo trdim, da je Rihar s svojimi napevi, zlasti z onimi v čast presv. Rešnjemu Telesu, bolj povzdignil pravo pobožnost in gorečnost ter ljubezen do Jezusa in Marije mej Slovenci, nego so to storili vsi njegovi sovrstniki kot pridigarji in nabožni pisatelji. Ko bi naš narod

Riharja ne imel, tičal bi še globoko v nezdravem, nekatoliškem duhu janzenijškem. A Rihar je bil za janzeniste najtrše kladivo, pod katerim se je vse nepristno, katoliško »čustvovanje« razbilo in raztajalo!

Kakor iz vseh njegovih napevov v čast presv. Rešnjemu Telesu odseva njegova goreča ljubezen, ki jo je vedno gojil v srcu do Jezusa, pričujočega v podobi kruha, tako se v njegovi plodovitosti in njegovih velikanskih uspehih kaže očiten božji blagoslov, kakoršnega ni še imel nobeden njegovih naslednikov slovenskih!

Rihar je delal napeve cerkvenim pesmim. Besede raznih popevk pa je skladal Peter Hicinger z Blažem Potočnikom in nekaterimi drugimi. Hicinger sam je zložil ali poslovenil gotovo okolo sto pesmij v čast sv. Rešnjemu Telesu in Materi božji. Zlagal jih je po sv. Alfonzu, po Tomažu Kempčanu, po sv. Janezu od Križa, po sv. Jederti in po drugih tujih besedilih. Komu niso znane prelepe njegove pesmi: »Pritecite, pokleknite pred Gospodom tu na tla!« »O Jezus, ves moj blagor ti!« »Poznate dom? Na zemlji ne leži...«

Ni pa skladal samo pesmij v čast presv. Rešnjemu Telesu, pisal je tudi druge stvari. Ko so leta 1850. v Ljubljani sezidali luteranski tempelj, so začeli krivoverci begati katoliške Slovence celo s slovenskimi spisi, s katerimi so trosili luteranske zmote. Tak spis je bil n. pr. »Bramba evangeljske vere.« Temu nasproti se je oglasil Hicinger s spisi: »Edina pot v nebesa« in pozneje »Prava pot v nebesa ni v temi skrita.«

Goreč častivec sv. Rešnjega Telesa je povsod vpeljal bratovščino presvetega Rešnjega Telesa. V Postojni je kot dekan vpeljal tudi tridnevno češčenje presv. Rešnjega Telesa zadnje tri dni pred pustom. On sam je bil vedno zvest čuvar pred Najsvetejšim.

Posebno je gorel za lepoto hiše božje. Dasi vedno ubožen, je marsikaj napravil v cerkvi ob svojih troških. Česar pa ni mogel drugod dati narediti, ker ni imel denarja, je naredil sam s svojimi rokami. Tako je naredil par altarjev za podružnico, krstni kamen, bandera itd. Sam je šival in slikal, ker umazanosti ni mogel trpeti v cerkvi. Pred velikimi prazniki je sam venčal in lepšal veliki oltar. Tako je n. pr. leta 1854., ko je bila Marija slovesno proglašena kot brez madeža izvirnega greha spočeta, tisti dan pred praznikom še ob 10. uri zvečer plezal po lestvici pred altarjem in snažil in krasil. V vsem »vroč« in ognjevit, kakor pové vže imé njegovo, je bil še posebno goreč za božjo čast. In kadar je vse dostojno olepšal, kolikor je mogel, stopil je pred oltar in pokleknil ter molil, marsikedarj s solzami veselja v očeh.

Rihar in Hicinger sta s svojimi pesmimi, oziroma napevi mnogo pripomogla, da se je bratovščina presv. Rešnjega Telesa, ustanovljena l. 1859., tako hitro prikupila Slovincem in se razširila po celi škofiji. Hvala vrlima duhovnikoma po srcu Jezusovem! Odpela sta lepe, milozveneče pesmi Njemu v čast; zdaj utrujena v grobu spita in molčita. Njiju blagi duši pa v nebesih prepevata večni »Hosana«!

Slovinci, rabimo radi njih duhovno stalino, prepevajmo njih krasne speve, da bomo enkrat vredni, pridružiti se njih veselemu pevskemu zboru v nebesih!

Čudeži v Lurdu in presv. Rešnje Telo.

Znano ti je gotovo, dragi bravec, koliko čudežev je vže Marija naredila na imenitni božji poti v Lurdu. Poleg češčenja Marijinega se v Lurdu vrši zelo pobožno in slovesno tudi molitev presv. Rešnjega Telesa. Nikjer na svetu se ne bere toliko sv. maš, nikjer ni toliko sv. obhajil, nikjer ni več in slovesnejših procesij s presvetim Rešnjim Telesom kakor v Lurdu. Tu se izpričuje resnica: „Po Mariji k Jezusu.“

Meseca avgusta l. 1888. je bilo v Lurdu okolo petnajst tisoč romarjev, ki so noč in dan molili pred jamo. Mej romarji so bili bolniki, katerih nobeden ni zadobil zdravja. Nazadnje je vsa množica vkupe molila in roke povzdigovala, toda zastonj. Pobožnemu duhovniku pa pride na misel, da bi se presv. Rešnje Telo v procesiji neslo mej bolnike. To se je res zgodilo in sicer kar mogoče slovesno. Nad 500 duhovnikov z gorečimi svečami v rokah je spremljalo Gospoda v presv. Rešnjem Telesu. Bolniki pa so roke dvigajoč proti sv. hostiji klicali: »Jezus, ako hočeš, nam moreš pomagati! O Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, ampak reci le besedo, in bom zdrav! Gospod, pomagaj nam, pogiblremo. Jezus, Sin Davidov, usmili se nas! Bodi blagoslovljen, kdor pride v imenu Gospodovem! Hozana Sinu Davidovemu!« Hipoma več bolnikov vstane in zdravi gredó v procesiji za presv. Rešnjim Telesom. Mej množico je nastalo nepopisno veselje. Duhovniki so na to celo noč molili pred Najsvetejšim.

Od tedaj se vsako leto vrši slovesna procesija, in vedno se godé čudeži.

Leta 1893. je bilo od dné 20. do 27. avgusta okolo 25 tisoč božjepotnikov, mej njimi nad 1500 duhovnikov. Vsi so šli za procesija, duhovniki molivci presv. Rešnjega Telesa v koretljih, z malo moštranco na prsih, drugi v črni obleki, vsi s prižganimi svečami. Posebni železniški vlak je pripeljal nad 1000 bolnikov, katere so dejali ob potu na postelje in vozičke. Ko se je bližal Jezus v sv. hostiji, katero je nesel sirsko-arabski škof, so bolniki z nepopisno gorečnostjo in navdušenostjo jokaje klicali in prosili pomoči. Tist trenutek, ko je dal škof množici blagoslov z moštranco, je vstalo mnogo bolnikov, katerim so zdravniki rekli, da ne bodo več ozdraveli. Tri večere se je procesija ponovila, in vselej so se ponavljali tudi čudeži.

Ti čudeži nam spričujejo, da je v presvetem Rešnjem Telesu resnično pričujoč Jezus Kristus, pravi Bog, ki edini more delati čudeže. Zato se Jezusu v najsvetejšem zakramentu priporočujmo v vseh telesnih in dušnih potrebah, zakaj on nam hoče in more pomagati, če imamo le živo, neomajno in trdno zaupanje Vanj.

I. P.

Iskrice presv. Srca Jezusovega.

Bratovščina presvetega Srca.

V življenju sv. Gertrude beremo, da se ji je nekoč prikazal sv. Janez Evangelist. Vprašala ga je, zakaj ni nam v pouk ničesar napisal o pobožnosti do presv. Srca Jezusovega, dasi je prav on najbolj poznal presv. Srce in celó pri zadnji večerji počival na prsih Jezusovih. Svetnik ji je pomenljivo odgovoril: Moja naloga je bila, da sem novi, razvijajoči se cerkvi oznanjal besede neustvarjene Besede Boga Očeta; dobrotno ljubezen presvetega Srca pa da hoče Bog sam svetu razodeti v dóbi največega propada in s tem v ljudeh znova vneti ljubezen, ki je zamrla v človeških srcih.

Dôba, o kateri govori sv. Janez, je naša dôba. Glavno zlo našega časa je mrzlost naših src za Jezusa. Človeška srca so otrpla, mrtva za Boga. Nebesa in večne dobrine nas več ne mikajo, godí nam samo svet in trenutna slast. Da ozdravi to zlo in v človeških srcih znova zaneti ogenj čiste svete ljubezni, zato je Jezus svetu razodel svoje presveto Srce. Na praznik sv. Janeza Evangelista se je nekoč prikazal Gospod svoji služabnici, vzvel. Marjeti Alakok, in ji razkril svoje Srce; presv. Srce je bilo ranjeno, s trnjem ovito, in križ je bil vanj zasajen. In potem je dejal: Ker je njegova največa želja, da bi ga ljudje ljubili, zato je sklenil razodeti jim svoje Srce; in njegova ljubezen hoče v tej zadnji dóbi vse storiti, da privede ljudi do ljubezni in vstrajnosti v nji.

Pobožnost do presv. Srca je torej zdravilo zoper bolezen naših dni, zoper tisto mrzloto nasproti Bogu, ki je zavladala v človeških srcih. In prav zato vam zopet in zopet ponavljam: častite presv. Srce Jezusovo! Druge pobožnosti so morda starejše, bolj bogate z odpustki, težko pa je katera času tako zeló primerna, kakor pobožnost do presv. Srca. Večkrat zapored sem vam vže pravil, kako moremo presv. Srce najlepše častiti. Priporočal sem vam razne pobožne vaje, ki so presv. Srcu posebno všeč. Kakorkoli pa vže častimo presv. Srce, častimo je vedno v zakramentu sv. Rešnjega Telesa. Od obče mrzlosti britko užaljenemu Srcu dajajmo zadoščenje s svojo gorečnostjo, zlasti pri sv. maši in pogostem sv. obhajilu; čutimo z njim, kar mora trpeti, ko ga nevedno prejemajo ali posvečene hostije bogokletno skrunijo; zahvaljujmo njegovo dobroto tembolj, čimbolj jo prezira splošna nehvaležnost. V to nam posebno pomaga bratovščina presv. Srca Jezusovega.

Bratovščina presv. Srca hoče namreč prav isto, kar sem vam prej rekel, ljubezen presv. Srca vračevati z ljubeznijo, hvaliti ga, da nam je dal zakrament presv. Rešnjega Telesa, in po moči popravljati krivice, ki se mu godé v presvetem zakramentu. — Gospod sam si je želel take bratovščine in svojo željo razodel zvel. Marjeti Alakok. Prvo bratovščino so ustanovili na Francoskem l. 1688. L. 1698. pa je bilo vže 17 bratovščin v čast presv. Srcu. Pozneje se je bratovščina čudovito hitro širila, zlasti po Poljskem, Češkem Nemškem, Francoskem in Španskem, pa tudi po Siriji, po ameriških otokih

in celó po Kineškem. L. 1727. so jih našteli samo v Evropi nad 400, l. 1765. pa 1090. *) Viharji ob koncu preteklega stoletja so bratovščino sicer malo ne uničili, a vže l. 1801. je v Rimu znova oživela. Goreči rimski duhovniki, ki so osnovali mej seboj ‚pobožno družbo sv. Pavla‘, so dné 14. februvarija rečenega leta zopet ustanovili bratovščino presv. Srca Jezusovega. Dve leti pozneje je rimska bratovščina dobila naslov in pravice matere-bratovščine, in kot taka je smela posehdob druge vnovič ustanovljene bratovščine, s seboj združevati in jim podeljevati odpustke. Pred nekaj leti je bilo po raznih krajih vže do 10.000 bratovščin, ki so se pridružile rimski materi-bratovščini.

Udje bratovščine praznujejo vsako leto s posebno pobožnostjo praznik presv. Srca Jezusovega, in če je mogoče, gredó ta dan k sv. obhajilu. Drugače prejemajo sv. obhajilo vsaj enkrat na mesec, in sicer prvi petek ali prvo nedeljo v mesecu; udeležujejo se pobožnosti, ki se opravljajo po cerkvah na čast presv. Srcu. V Rimu se beró vsak mesec tri svete maše v Marijini cerkvi, imenovani ‚sv. Marija mirú‘ (S. Maria della Pace), v kateri je mati bratovščina. Vsi udje molijo vsak dan v čast presv. Srcu Očenaš, Češčen o Marijo in apostolsko vero, in potem pridenejo molitvico: Sladko Srce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Te vsakdanje molitve morajo udje opravljati, drugače niso deležni odpustka, katerih mnogo lahko dobé v bratovščini. — O odpustkih mi ni treba tukaj govoriti, ker jih tako vsak mesec posebej omenjam v ‚cerkvenem koledarju‘.

Vse prijatelje presv. Srca vabim, da se pridružite bratovščini. Res, da presv. Srce lahko častimo, ne da bi bili v bratovščini; a bolj je homo častili, če smo v bratovščini. Če se namreč vpišemo v bratovščino, nekako sami sebe zavežemo, da hočemo častiti presv. Srce. Bratovščina nam sicer ne nalaga nobenih dolžnostij pod grehom, vendar pa nam vest očita, da ne delamo prav, če ne izvršujemo, kar smo obljubili. Da torej sami sebe nekako prisilimo k češčenju presv. Srca, zapišimo se v bratovščino!

Porcijunkula.

Mesto Asisi vsi poznate, vsaj po imenu. Doli sredi solnčne laške dežele v prijazni umbrijski dolini se vzdiguje ob položni rebri na videz neznatno mestece. Po goricah na okolo se bohotna vinska trta vpenja po brestju; ob mejah zori smokev in breskev, in kjer so tla sadnemu drevju preveč peščena, poganja srebrolista oljka. To je rojstven kraj sv. Frančiška Asiškega. Vže nad 600 let romajo tu sem tisoči in tisoči pobožnih vernikov, da časté in prosijo pomoči serafskega svetnika. Kdor je kdaj videl prelepi kraj, njega cerkve in samostane in molil ob grobu sv. Frančiška in sv. Klare, njemu ostane v duši neko pobožno hrepenenje, da bi zopet prijel v roko popotno palico in romal v mesto, v katerem se je rodil, kjer je živel in umrl sv. Frančišek.

*) Schauenburg: Das lieb. Herz Jesu, p. 26.

V ravnici pod Asisi stoji prastara kapelica, Porcijunkula imenovana, posvečena Mariji, kraljici angelov. To je bila prva cerkvice sv. Frančiška; in samostan ob cerkvi je zibelka njegovemu redu. Dandanašnji oklepa kapelico in se dviga visoko nad njo mogočna prostorna cerkev; a takrat, ko jo je benediktinski samostan v Subijaku podaril sv. Frančišku, je bila cerkvice zapuščena in na pol podrta. Pred to cerkvico je 1. dan avgusta l. 1223. sveti Frančišek sam prvokrat oznanil nešteti zbrani množici popoln odpustek, ki ga sedaj imenujemo porcijunkulski odpustek. O početku tega odpustka vam bom nekaj povedal.*)

Jezus in Marija se prikažeta sv. Frančišku.

Topla jesenska noč je bila meseca oktobra l. 1221. Sv. Frančišek se je umaknil sam za-se v votlino, kakih 50 stopinj daleč od Porcijunkule, in molil. V roki je držal sv. razpelo, na tleh pred njim je ležala mrtvaška glava. Ko je ves v Boga zatopljen kakor seraf goreče prosil za izpreobrnjenje grešnikov, zasliši angela, ki mu je rekel: »Frančišek, v kapelo, v kapelo!« Frančišek je vstal in hitel v Porcijunkulo. V cerkvi je videl prikazen. Na oltarju nad tabernakljem je stal Kristus v nebeški slavi; njegov božji obraz je bil nepopisno lep: iz očí mu je sijala neizrečna dobrota in ljubeznivost in okrog ust mu je igrala sama krotkost. Ob njegovi desnici je videl Frančišek prečisto Devico Marijo, in okolo množico nebeških duhov. Kapelico je razsvetljevala blagodejna, nadzemjska luč. Serafski svetnik je bil od veselja iz sebe; pokleknil je in molil. »Frančišek«, mu deje tu Sin božji, »poznam gorečnost, s katero se ti in tvoji bratje prizadevate za izveličanje duš. V plačilo si izprosi za nje in meni v čast kako milost, in storil ti jo bom; zakaj tebe sem dal svetu, da si luč narodom in podpora svoji cerkvi.« Velika dobrota božjega Sina je osrčila Frančiška in jel je govoriti: »O trikrat sveti Bog; ker sem jaz, ki sem prah in pepel in najbolj ubogi grešnik, našel milost pred tvojimi očmi, prosim, stôri svojim vernikom to posebno milost, da vsi, ki se svojih grehov izpovedó in resnično pokesajo in potem to cerkev obiščejo, v njej dobó popoln odpustek in odpuščanje vseh grehov.« Potem se je obrnil proti Mariji in dalje govoril: »Prosim preblaženo Devico, Tvojo Mater, našo besednico, da mojo stvar tebi priporoči.« Marija je prosila za Frančiška; Jezus se ljubeznivo vanjo ozre, potem pa pogleda Frančiška in pravi: »Frančišek, mnogo je, kar zahtevaš. A prejel boš večje milosti. Dovoljujem odpustek, za katerega si prosil, vendar samo proti temu, da ga moj namestnik, kateremu sem dal oblast vezati in razvezavati, potrdi in odobri.« To reče in prikazen izgine.

Sv. Frančišek gre k papežu Honoriju III.

Nekako pet ur daleč od Asisov, proti severozahodu, prav ob vhodu v umbrijsko dolino leži ob reki Tiberi mesto Peruža. V tem mestu je takrat bival papež Honorij III. Tja se je napotil sv. Frančišek tisto jutro, ko se je komaj dobro dan zaznal. Spremljal ga je brat Maseo. »Sv. Oče«, tako je nagovoril papeža v svoji prikupljivi preproščini, »pred nekaj leti sem v tvoji

*) Gl. der hl. Fr. v. Assisi, v. P. Leopold de Chérancé. — Verlag Beuziger.

državi popravil kapelico, ki je pod varstvom Matere božje, in sedaj prosim tvojo svetost, da obogatiš to kapelico z dragocenim odpustkom, ne da bi zato verniki morali dajati kak dar.« »Dobro«, odgovori papež, »povej mi pa, za koliko let želiš to milost?« — »Sv. oče, če je vseč tvoji svetosti, ne določuj mi let, ampak daj mi duš.« — »Ti hočeš duše? Pa kako?« — »Če dovoli tvoja svetost, želim, da so vsem, ki so dobili odvezo pri izpovedi in pridejo s skesanim srcem v cerkev Marije, kraljice angelov, popolnoma odpuščeni njih grehi za to in za prihodnje življenje«, t. j. da so jim popolnoma odpuščene vse časne kazni. — »Frančišek, kar zahtevaš, je veliko in doslej ni bilo navadno na rimskem dvoru.« — »Sveti oče, ne prosim te v svojem imenu, ampak v imenu Jezusa Kristusa, ki me je poslal.« — Tedaj je papež trikrat ponovil besede: »V imenu Gospodovem nam je vseč, dovoliti ti ta odpustek. Hočemo, da bo ta odpustek vedno veljaven in sicer en dan, od večernic prvega do večernic drugega dné.« — Frančišek je zahvalil papeža in ponižno šel izpred njega. Papež ga je poklical nazaj in mu smeje se dejal: »O preproščina! Kam pa greš in kakšen dokaz imaš za odpustek?« — »Sveti oče, tvoja beseda mi zadoščuje; Jezus Kristus bodi notar, preblazena Devica bodi pismo in angeli naj bodo priče. Drugega pismenega potrdila ne potrebujem in Bogu prepuščam skrb, da dokaže, da je to delo res njegovo.« — Papež je blagoslovil Frančiška in ves vesel je šel le-ta iz Peruže proti domu k Porcijunkuli. Mej potjo se je ustavil v neki bolnišnici, da bi si nekoliko odpočil. V spanju je imel prikazen. Ko se je vzbudil, pokliče k sebi brata Masea in mu pravi: »Veseliva se, brat; zagotavljam ti, da so nebesa potrdila odpustek, ki mi ga je papež dovolil.«

Nova prikazen. Sv. Frančišek gre v Rim.

Dan velike sprave in milosti še ni bil določen. Frančišek je zaupljivo čakal in molil. Upanje ga ni varalo. Dve leti po prvi prikazni je Frančišek neko mrzlo zimsko noč meseca januarija l. 1223. v svoji majhni celici poleg Porcijunkule molil in bičal svoje nedolžno telo. Tedaj pa je prišel k njemu izkušnjavec in mu rekel: »Čemu si kratiš življenje s čutjem, postom in molitvijo? Ali ne veš, da spanje ohranjuje telo? Varuj življenje, da boš mogel tem dalje Bogu služiti.« Frančišek je izpoznal zvijačo hudobnega duha, hitel iz celice, vrgel s sebe obleko in se vlegel v sneg mej trnje. Komaj je to storil, zasijala je okrog njega svitla luč, in na trnovem grmu, ki je bil oškropljen s Frančiškovo krvjo, so pognale rdeče in bele rože, podoba Frančiškove ljubezni in nedolžnosti. Angeli z nebes so ga ogrnili s plaščem, ki je bil bolj bel od snega, in mu rekli: »Frančišek, hiti v cerkev; tam te čaka Odrešenik s svojo preblazeno Materjo.« Frančišek je utrgal štiriindvajset skrivnostnih rož, šest belih in šest rdečih, potem pa šel v kapelo.*)

*) Ko sem bil pred tremi leti v Porcijunkuli, so mi prijazni redovniki, sinovi svetega Frančiška, pokazali na samostanskem dvorišču rožen grm, o katerem pravi pobožna pripovedka, da se je na njem zgodil rečeni čudež. Za spomin so mi dali tri peresca, na katerih se vidijo rdeče lise, bajé sledovi krvi, ki so se čudežno ohranili.

V cerkvi je bil Jezus na svitem prestolu, ob njegovi desnici nebeška Kraljica, in okolo množica angelov. Frančišek se globoko prikloni in počasti božjega Sina, potem dene rože na oltar in jih po brezmadežni Devici ponudi Gospodu. »Frančišek«, tako ga je ogovoril Jezus, »zakaj ne daš moji Materi dolžne časti, ki si ji jo obljubil?« Frančišek je razumel, da Gospod misli duše, ki se bodo posvetile po porcijunkulskem odpustku in reče zaupljivo: »O trikrat sveti Bog, najvišji Gospod nebes in zemlje in Odrešenik človeškega rodú, ponižaj se v svojem neskončnem usmiljenju in iz ljubezni do svoje častitljive Matere in določi dan popolnega odpustka, s katerim si obogatil ta sveti kraj.« — »Hočem, bodi to dan, v katerem sem zdrobil vezi svetega Petra, kneza moj apostoli, in sicer od večernic tega dné pa do večera drugoga dné.« — »Toda, Gospod, kako bodo ljudje mojim besedam verjeli?« »Ne boj se; pojdi zopet k njemu, ki je moj namestnik na zemlji, da razglasi ta odpustek, drugo bo storila moja milost.« In prikazen je izginila.

Poslušen božjemu ukazu odpotuje Frančišek drugo jutro v Rim. Ž njim so šli trije bratje, ki so bili priče skrivnostne prikazni. S seboj je nesel šest onih čudovitih rož, tri bele in tri rdeče. Ko je bil prišel do papeža, je preprosto povedal, kar je videl, in da papeža uveri o tem, kar je govoril, mu poda kito lepih, dišečih rož. Papež strmó gleda rože, še bolj pa se čudi Frančiškovi svetosti in določi drugi dan meseca avgusta za veliki odpustek; ob enem ukaže sedmim škofom, da v praznik vezi sv. Petra oznanijo odpustek in posveté cerkev Marije, kraljice angelov.

Porcijunkulski odpustek se prvokrat slovesno naznani. Papež dovoli isti odpustek tudi drugim cerkvam.

Določeni dan so šli škofje in sv. Frančišek na vzvišen prostor pred Porcijunkulo. Silna množica ljudi se je bila zgrnila v ravni okrog cerkve. Frančišek razgane pismo in začne brati: »Oznanjam vam popoln odpustek, ki sta mi ga dovolila božja dobrota in papež. Vsem vam, ki pri zakramentu sv. pokore dobite odvezo in pridete tu sem s skesanim srcem, bodo popolnoma odpuščene vse kazni za vaše grehe, in ta milost bodi za vselej vsako leto vsem onim, ki bodo enako pripravljene semkaj prihajali. Želel sem, da bi se ta dóba raztegnila na osem dnij, pa tega nisem mogel doseči.«

To je zgodovina milostipolnega dneva sprave, velikega odpustka porcijunkulskega. Zanesljive priče, vestni in verodostojni možje so nam porok za resnico. Potrjuje nam to tudi verno ljudstvo, ki je vsako leto 1. in 2. avgusta v neštetih množicah prihajalo k Porcijunkuli. Za sv. Bernardina Sijenskega se je zbralo nad 200.000 ljudij. — Glavna reč pa je, da je sv. rimska stolica, ne samo enkrat, ampak večkrat potrdila odpustek. In zato bi bila največja drznost, ko bi kdo dvomil o njega pristnosti ali ga celó zametaval.

Poltretje sto let je bilo moči porcijunkulski odpustek dobiti edino le v cerkvi pri Asisih. Leta 1480. pa je papež Sikst IV. redovnicam sv. Frančiška, ki ne smejo iti iz samostana, dovolil posebno pravico, da se morejo porcijunkulskega odpustka udeležiti tudi v svojih cerkvah. Papež Leon X. in za

njim drugi papeži so enako pravico dali vsem redovnim cerkvam sv. Frančiška in sicer za vse vernike. In tako je še dandanašnji. Kjerkoli bivajo sinovi ali hčere sv. Frančiška, povsod se v njih cerkvah drugi dan avgusta dobi popoln odpustek porcijunkulski.

Leta 1309. je šel vže nad sto let star mož po poti od mesta Peruže proti Asisom, da bi 2. avgusta dobil popoln odpustek v Porcijunkuli. Njegov izpovednik, častitljivi Janez Alvernski, je pohvalil toliko gorečnost starega moža; on pa mu je odgovoril: »Oče moj, ko bi me oslabele noge več ne mogle nesti, bi si poiskal tovarno žival, samo da ne bi zamudil tega lepega dné. In zakaj? — Ker je to za-me dan svetega spomina. Videl sem svetega Frančiška, ko je šel v Peružo in pri nas prosil vbogajme. Pravil nam je, da hoče prositi papeža, da mu potrdi odpustek, ki ga je prejel iz nebes. Od onega časa sem bil na ta dan še vsako leto v Porcijunkuli.«

Posnemajmo starega moža! Slišali smo, kako si je sv. Frančišek od Kristusa samega izprosil veliko milost in kako mu jo je njegov namestnik na zemlji potrdil. Prijazni čitatelj, skleni sam pri sebi, da pojdeš letos tudi v bližnjo samostansko cerkev redovnikov sv. Frančiška in se vdeležiš velike milosti popolnega odpustka porcijunkulskega.

Poročilo o bratovščinah.

Sacerdotes Adoratores. Družba duhovnikov-molivcev je dosegla pri nas lepo število udov; šteje jih namreč sedaj vže 192. — Pa ne le, da je število vže tako narastlo, še bolj veselo je to, da družabniki vestno opravljajo ure pred sv. Rešnjim Telesom. Lep dokaz temu je, da je za pretekli mesec došlo blizu 190 libelov. — Nekateri pa so se vender morali izbrisati, ker niso izpolnovali pravil — non potuerunt una hora vigilare cum Rege Eucharistico. Kjer pa so vneti molivci, tam se sad lepo kaže tudi v tem, da jih mnogo, mnogo pristopa k bratovščini vednega češčenja. In katera ura je v življenji lepša kakor ona, ki jo duša prebudi in preživi pred Jezusom v zakramentu ljubezni!

Bratovščina vednega češčenja. Najgloblje vkoreninjena in najtrdnejša je brez dvoma bratovščina vednega češčenja. Ker se je bratovščina lani pridružila rimski materi bratovščini in udje sedaj dobivajo več odpustkov kakor poprej, se je priredila nova sprejemna knjižica, v kateri so vsi odpustki, kakor so navedeni v novem papeževem pismu. Knjižici so pridejane tudi molitve za eno uro pred sv. Rešnjim Telesom; udje torej vsprejemno knjižico lahko rabijo tudi kot molitveno knjižico pred sv. Rešnjim Telesom. In kakor slišimo, so udje ž njo prav zadovoljni; molitve so povzete iz knjige »Večna molitev« in so res lepe. Kjer glasno molijo pred sv. Rešnjim Telesom, morejo knjižico rabiti pri skupni molitvi. Dobiva se le pri vodji bratovščine, kanoniku in stolnem dekanu gosp. Flisu, in pri čč. gg. Uršulinkah v Ljubljani.

Družba krščanskih družin v ljubljanski škofiji lepo napreduje. To je veselo znamenje; zakaj le duh svete Družine nazareške more osrečiti krščanske družine, nikakor pa ne duh, katerega hočejo tudi mej slovenske družine vtihotapiti novošegni osrečevalci človeštva. V preteklem letu, to je od 30. maja l. 1896. do 30. maja l. 1897. je pristopilo k bratovščini 20 župnij z 2405 družinami in 13.016 člani.

V štirinajstih župnijah se je pomnožila vže preteklo leto rečena bratovščina za 315 družin s 1859 člani. Prirastlo je torej minulo leto 2730 družin s 14.875 člani.

Vpeljana je torej doslej bratovščina vkupe v 95 župnijah in šteje vkupe 11.778 družin s 57.137 člani.

Naznanili so se vodstvu vže preteklo leto raznoteri dvomi, ki zadevajo bratovščino. Vsa ta vprašanja so se poslala v Rim. Kadar dojde odgovor, se po tem listu razglasi.

Marijina družba. Marijina družba, ki je kanonično ustanovljena v uršulinski cerkvi v Škofji Loki, in šteje skoraj vže 1500 udov iz cele Gorenjske, bo imela na Veliki Sma ren ob štirih popoldne izreden javen shod v Črngrobu. Naslednjo nedeljo, dné 22. avgusta, ob desetih dopoldne, pa bode shod pri svetem Joštu nad Kranjem. — Ista uljudno vabi vse slovenske Marijine hčere.

Iz Črnomlja. — Večna molitev. — Večna molitev se je pri nas vpeljala vže lansko leto. Od takrat se je število udov bratovščine presvetega Rešnjega Telesa znatno pomnožilo. Štejemo vže do malega 600 molivcev presv. Rešnjega Telesa, mej njimi je nad 50 vrlih móz in mladeničev. In še zmiraj novi pristopajo. — Molitvene ure so razdeljene na štiri nedelje v mesecu; pričenjamo zjutraj ob šteti uri in končamo zvečer ob šteti uri, tako, da pride na vsako uro povprečno 20 molivcev, ki vestno opravljajo svojo pobožnost. Ob praznikih in peto nedeljo (kadar je v mesecu) ure posameznim niso določene, pa udje se sami zbirajo v cerkvi in nikoli ni Jezus brez častivcev.

Da se pobožnost na čast presv. zakr. toliko lepše opravlja, nam mnogo pomaga izvrstna Walsjerjeva »Večna molitev«, katera je primeroma vže zelo razširjena med ljudmi. Zelo priljubljena je tudi drobna knjižica »Evharistična stacijonska pobožnost«, katere se je posebno zadnji postni čas mnogo razdalo. Knjižica stane le 5 kr., ima pa toliko lepih molitvic na čast presv. Rešnjemu Telesu, da za molitveno uro popolnoma zadoščuje.

Gmotna podpora, katero vsako leto vplačujejo udje prelepe bratovščine za opravo ubožnih cerkvâ, je za revno Belokranjsko prav znatna. D. K.

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec avgust 1897.

Apostolstvo lepega vzgleda.

Sv. Frančišek je rekel nekoč mlajšemu bratu: »Brat, pojdiva pridigovat!« Šel je s svojim učencem iz samostana ob Porcijunkuli po poti proti mestu Asisom, prehodil vse mesto, ne da bi bil izpregovoril besedico, in se vrnil v samostan. »Oče, kedaj bodeva pa pridigovala?« vpraša novic. Sv. Frančišek odgovori: »sva že pridigovala.« Hotel je reči: Lep vzgled je najboljša pridiga. Če ljudje vidijo naše uboštvo, našo skromnost in preproščino, našo ponižnost, jim gre to bolj do srca, kakor učena pridiga. Ljudje namreč raje verjamejo, kar vidijo, kakor pa tisto, kar samo slišijo. — Bodi vsak z lepim vzgledom apostol, oznanovavec krščanskega življenja vsem onim, ki ga vidijo. V ta namen molimo s svetim Očetom prihodnji mesec.

Neizmerna je škoda, ki jo dandanašnji delajo ljudje s pohujšanjem. Lahko rečemo, izpridenosti, ki je zavladala mej nami, so največ krivi slabi vzgledi. Kolikokrat so stariši s svojim vzgledom v pohujšanje otrokom, učitelji učen-
cem, gospodarji poslom, gospôda kmetom, in recimo tudi sebi v sramoto, duhovniki vernikom! Prosimo torej Boga, da bi slabi vzgledi izginili mej nami in da bi bolj in bolj drug drugemu svetili z lepim vzgledom. To je srčna želja sv. Očeta, ki so nam jo za mesec avgust priporočili v molitev.

Ustrezajoč želji sv. Očeta izpolnujemo zapoved našega Gospoda, Jezusa Kristusa, ki nam vsem velevala: Tako sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in časté vašega Očeta, ki je v nebesih. (Mat. 5, 16.) Ni dosti, da ne zapeljujemo s slabim dejanjem bližnjika v greh; treba tudi, da ga z dobrimi deli nagiblujemo na čednost in izpodbujamo na krepost. Lep vzgled brzda greh, ki se šopiri po hišah in cestah; in čednosti, ki se boječe skriva in se ne upa na videž, daje poguma lep vzgled. Grešniku kaže pravo pot v zmoti in mlačnega podžiga na gorečnost.

Cerkven pisatelj Tertulijan imenuje kristijane prvih stoletij *posnetek sv. evangelija*. Hotel je reči: lepo, vzgledno življenje onih kristijanov je kazalo nevernikom ves nauk sv. evangelija in jih uverjalo o njega resnici. Lep vzgled jih je mikal, in cele množice so hitele k studentu sv. krsta.

Daj Bog, da bi tudi vsak izmejs nas bil posnetek sv. evangelija, ki se v njem kaže življenje Jezusa Kristusa. To hoče ljubezen, ki smo jo dolžni bližnjiku. Če ti rečem: bodi usmiljen do siromakov, se lahko izgovarjaš: saj sam nimam nič, pa bom drugim pomagal! Če ti rečem: posvari svojega prijatelja, ki hodi po grešnem potu, se lahko upravičuješ: v to nisem sposoben, da bi druge opominjal. Kaj pa mi bodeš odgovoril, ko ti pravim: bodi bližnjiku v lep vzgled? Ali mi moreš reči: ne morem? — Lep vzgled dajati more vsak, in vender ga le malo kdo daje. Molimo torej ta mesec prav goreče po namenu sv. Očeta, da bi se mej nami širilo apostolstvo lepega vzgleda.

Posebni nameni za vsak dan.

1. Za <i>† goriškega nadškofa Alojzija Zorna</i>. 2. Za kristjane, ki se slabo izpo-vedujejo. 3. Za bogoslovce na počitnicah. 4. Za mladeniče, ki so se namenili v bogoslovnico. 5. Za ljubljanskega knezoškofa. 6. Za malosrčne duhovnike. 7. Za razne shode katoliških mož. 8. Za ljubljansko mesto. 9. Za nesrečne matere. 10. Za pravoslavne učenjake, ki spoštujejo cerkev. 11. Za dar ljubezni do razkolnikov na slov. jugu.	12. Za pobožna dekleta mej svetom. 13. Za katoliško gimnazijo v Ljubljani in v Gorici. 14. Za delavce zunaj domovine. 15. Za hrepenenje po sv. nebesih. 16. Kuge in bolezni reši nas, o Gospod! 17. Hudega vremena reši nas, o Gospod! 18. Za presvitlega cesarja Franca Jožefa I. 19. Za slovenske šolske sestre v Trstu. 20. Za učitelje, ki se trudijo za lepo petje v cerkvi. 21. Za uboge sv. Vincencija. 22. Za zapeljane ljudi.

<p>23. Za nestrpne in nepotrpežlive pred-
stojnike.</p> <p>24. Za katoliške misijone.</p> <p>25. Za dar ljubezni in pobožnosti
tretjerednikom.</p> <p>26. Za posvetne gospode, ki so pri-
jatelji duhovnikov.</p> | <p>27. Za goriško nadškofijo.</p> <p>28. Za profesorje bogoslovja.</p> <p>29. Za dar moči v boju z nasprot-
niki sv. vere.</p> <p>30. Za sv. Očeta Leona XIII</p> <p>31. Za žive in mrtve ude molitve-
nega apostolata.</p> |
|---|---|

M o l í m o.

O presveto Srce Jezusovo, darujem ti po brezmadežnem Srcu Marijinem molitve, dejanje in trpljenje današnjega dne v zadoščenje neštetih razžalitev svojih in ljudskih, po Tvojih sv. mislih in namenih, zlasti pa za milost lepih vzgledov krščanskemu ljudstvu in za vse potrebe, katere nam bogoljubna bratovščina posebno priporoča ta mesec in dan.

*O sladko Srce Jezusovo, daj, da te ljubim vedno bolj!
Sladko Srce Marijino, reši me!*

Cerkven koledar za mesec avgust 1897.

Mesec avgust je posvečen prečistemu Srcu Marijinemu.

Odpustki meseca avgusta. — Da dobimo odpustke, moramo: 1. imeti namen in voljo, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. moramo biti v milosti božji, in 3. storiti dobra dela, katera cerkev ukazuje za odpustke. Za popolne odpustke cerkev navadno ukazuje: a) izpoved in sveto obhajilo; vendar pa izpoved na vsakih osem dni, v ljubljanski škofiji tudi na vsakih štirinajst dni, zadoščuje za vse odpustke mej tem časom; b) molitev v namen sv. Očeta; to molitev treba za mnoge odpustke opraviti v določeni cerkvi. — Pri nepopolnih odpustkih izpoved in sveto obhajilo navadno ni ukazano.

1. dan. Nedelja I. v mesecu. Udom roženvenške bratovščine: trojen popoln odpustek 1. če prejmo sv. obhajilo v bratovski cerkvi in ondi molijo v namen sv. Očeta; 2. če obišejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. Očeta; 3. če so pri mesečni procesiji.

2. dan. Ponedeljek. Porcijunkula. Od včeraj, 1. avgusta, popoldne, pa do danes, 2. avgusta zvečer dobé po frančiškanskih in kapucinskih cerkvah vsi verniki popoln odpustek, in sicer **tolikokrat, kolikorkrat** gredó v cerkev in tam molijo v namen sv. Očeta. — Izpoved se lahko opravi od petka zjutraj, 30. julija, pa do ponedeljka, 2. avgusta. Sv. obhajilo pa se mora prejeti ali v nedeljo, 1. avgusta, ali v ponedeljek 2. avgusta. Onim, ki hodijo k izpovedi vsak teden, za porcijunkulo ni treba še posebe hoditi k izpovedi.

4. dan. Sreda. Sv. Dominik. V cerkvah, v katerih je ustanovljena roženvenška bratovščina, vsem vernikom popoln odpustek.

5. dan. Četrtek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa: popoln odpustek, če molijo v bratovski ali farni cerkvi.

6. dan. Petek I. v mesecu. Udom bratovščine presv. Srca Jezusovega: popoln odpustek.

7. dan. Sobota. Sv. Kajetan, spozn. Onim, ki nosijo višnjev škapulir popoln odpustek, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem.

12. dan. Četrtek. Sv. Klara, dev. Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška, tretjerednikom tudi v farnih cerkvah, če ni blizu nobene redovne cerkve.

15. dan. Nedelja. Vnebovzetje M. D. Popoln odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca; d) udom roženvenške bratovščine v bratovski cerkvi; e) udom družbe živega rož. venca; f) udom škapulirske brat. karmelske Matere Božje; g) onim, ki nosijo višnjev škapulir, če molijo v cerkvi pred Marijinim oltarjem; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom Marijine družbe; k) udom bratovščine za uboge duše v vicah.

19. dan. Četrtek. Sveti Ludovik, škof. V redovnih cerkvah sv. Frančiška popoln odpustek, kakor v 12. dan.

25. dan. Sreda. Sv. Ludovik, kralj. Udom tretjega reda: vesoljna odveza. Vsem vernikom popoln odpustek v redovnih cerkvah sv. Frančiška.

29. dan. Zadnja nedelja v mesecu. Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

Mesečne pobožnosti. Devetdnevnic pred praznikom Marijinega vnebovzetja se začenja v petek 6. avgusta. — Kdor opravlja to devetdnevnic, dobi vsak dan 300 dni odpustka in popoln odpustek tisti dan, ko prejme sv. obhajilo.

Pobožnosti v ljubljanskih cerkvah. V uršulinski cerkvi bode mesečna pobožnost bratovščine presv. Rešnjega Telesa v četrtek, 5. avgusta. To pot bode slovenska pridiga.

Zahvala presv. Srcu in sv. Jožefu.

Naša sestra je želela iti v samostan, pa stavile so se ji nasproti velike zapreke. Obrnile smo se do presv. Srca Jezusovega z obljubo, če nam pomaga, se bomo za to milost očitno zahvalile. Srce Jezusovo nas je uslišalo. Sestra je sedaj vže preoblečena. Za to milost se presv. Srcu prisrčno zahvaljujemo.

*Naj vedno češčeno bo
Presveto Srce Jezusovo.*

Tri sestre P. v Ž.

Trdovratnega grešnika smo priporočili sv. Jožefu in v devetdnevnic smo prosili njegove pomoči. Obljubili smo svetemu Jožefu očitno zahvalo, če nas usliši. Sv. Jožef je pomagal; grešnik se je nepričakovano omehčal in letos opravil velikonočno izpoved; mi pa pravimo: hvala svetemu Jožefu!

N. N. v L.

Drobtinice.

(Iz Rima.) V Rimu je navada, da v velikonočnem času obhajajo en dan vse bolnike, kar jih je v eni fari. Predno so prišli Pijemontezi v Rim, so ta dan kar je bilo moči slovesno prinašali bolnikom presv. Rešnje Telo. Slovesni cerkveni obhodi pa so ponehali, odkar tam gospodarijo Pijemontezi; in do lanskega leta celó k bolnikom navadno niso očitno hodili z Bogom. Lani

pa in tudi letos so za veliko noč zopet obhajali bolnike po lepi stari navadi. Koncem aprila so poročali laški listi, kako so se ti obhodi zlasti letos slovesno vršili po posameznih farah; posebe omenjajo faro sv. Evstahija, ki je skoraj sredi mesta. Ko so v tej fari šli obhajati bolnike za Veliko noč, bilo je skoraj kakor pri nas na praznik presv. Rešnjega Telesa. Zbralo se je do tri tisoč ljudi. Prišli so udje raznih bratovščin, deklice, belo oblečene, in dečki iz zavodov in premnogi verniki iz najbolj bogatih hiš. Odrasli so svetili, nedolžni otroci pa so s cvetjem posipali pota. Nebo sta nosila poleg meščanov dva kneza, namreč Masimo in Arsoli.

(Shodi na čast presv. Rešnjemu Telesu.) Letos, dné 20. septembra, bode velik shod na čast presv. Rešnjemu Telesu v Paray-le-Monial na Francoskem, v onem mestu, kjer je Gospod svoji vzvel. služabnici Marjeti Alakok razodel pobožnost do presv. Srca. Sv. Oče so dné 29. marcija t. l. poslali kardinalu Adolfu Perraud, škofu Augustodunskemu (Autun) pismo, v katerem blagoslavljajo vse, ki se bodo udeležili shoda. — Drugi veliki shod je bil na Španjskem v Madridu od 16. do 20. majnika. — Avgusta meseca bode veliki shod v Benetkah na Laškem.

(Procesija na sv. Rešnjega Telesa dan v Carigradu.) — Tudi v turškem Carigradu imajo katoličani na sv. Rešnjega Telesa dan procesijo po mestnih ulicah. Spomina vredno je, da so letos ne samo katoličani, ampak tudi razkolniki v čast nebeškemu Kralju v presv. zakramentu okrasili svoje hiše ob cestah, koder se je pomikal sprevod. V grški razkolniški cerkvi sv. Elpidija so celo zvonili tist čas, ko je šla procesija mimo.

(Patrijarh jeruzalemski v Rimu.) — V početku meseca julija je prišel v Rim jeruzalemski rimsko-katoliški patrijarh in sv. Očetu natanko poročal o katoliški cerkvi v Palestini. Vseh katoličanov v sv. deželi in na otoku Cipru, ki tudi pripada k jeruzalemskemu patrijarhatu, je 14.000. Cerkvâ ima 22 in 41 molitvenic. Cerkev božjega groba rabijo skupno katoličani in razkolniki. Svetnih duhovnikov je 48; več pa je redovnikov, in sicer imajo frančiškani v petih samostanih 80 mašnikov, karmeličani 12, dominikanci 4, francoski avguštinci s priimkom »vnebovzjetja« 5, misijonska družba 2, trapisti 3, misijonska družba presv. Srca 5 in fatebenefratelli 1 mašnika. Šol za dečke je 57, za deklice 52, vseh učencev in učenk vkupe je 4150. — Iz poročila je razvidno, da se katoliška cerkev v sv. deželi lepo razvija.

(Sv. Filip Neri pri sv. daritvi.) Sv. Filip Neri se je pri sv. maši tako zedinil s svojim Zveličarjem, da se je večkrat zamaknil. Ko si je začel nadevati mašna oblačila, ni mislil na nič drugega nego na vzvišeno, sveto daritev, katero mu je bilo darovati. Žar svete ljubezni mu je pregreval srce, in ta žar se je vedno večal, čim večkrat je opravil sv. daritev. Drugi duhovniki se morajo truditi, da so zbranega duha, ko gredó k altarju, Filip pa se je moral prizadevati, da je odtegnil svoje misli od Boga, sicer ne bi bil mogel paziti na zunanje obrede pri sv. daritvi. — Vlivajočemu vino v kelih, so se roke tako tresle, da jih je moral opirati na oltar, če je hotel dotočiti. Ko je daroval kelih, se je ves tresel. Največa pa je bila pobožnost pri povzdigovanju. Ko je sveti podobi povzdignil in pokazal ljudstvu, se je večkrat zamaknil v Boga; zdelo se mu je, kakor bi se moral na perotih vzdigniti proti nebu. Pri zauživanju ga je napolnila nebeška sladkost. Žejnih ustnic ni mogel odtegniti kelihu nebeškega blagoslova, in še dolgo po zavžitju je ostal najiskrenejše združen s svojim Gospodom in Bogom. Ves čas mej sv. mašo so mu tekle solze, tako je bil ginjen. Nad štirideset let svojega mašništva je bil vedno čudež najsvetejše pobožnosti za vsakega, ki ga je videl mašujočega. V. S.